

вори единъ отъ свещениците, не сѫ
още дошли!

Дѣдо Иларионъ нервно махналъ съ
ржка къмъ събралиятъ се християни
и казалъ:

— Това волове ли сѫ или народъ?
Ако ти си поинъ, азъ пъкъ владика,
ето, на този народъ сме, а не на чор-
баджиитъ. Обличайте се, че — знае-
те ли?...

Слѣдъ тази заповѣдь богослужени-
ето, разбира се, се започнало безъ чор-
баджиитъ и това направило отрадно
впечатление на народа, защото мно-
зинството отъ него е мислило, че
владиката ще да прилича на братята
си хаджи Христо и Михалъ.

Въ врѣме на богослужението из-
вестния учителъ г. Стоянъ П. Андр.
Робовски държалъ една речь, която
написана отъ него, съвѣршено слу-
чайно, при преглеждане архивата му,
намѣрихъ, и която буквально прѣда-
вамъ:

„Ваше В. Преосвещенство!

Три тѣржества и три радости ни-
ѧтъ са сливатъ, истичатъ въ днешнія